

opusdei.org

Bio je uz preko tisuću ljudi u njihovim zadnjim trenucima

Članak kojeg je objavio El Mundo o Ferminu, supernumerariju koji je preko 20 godina radio kao volonter u hospiciju Laguna u Madridu i koji je prošlog tjedna umro zbog koronavirusa.

8.04.2020.

Svakog je dana zadnjih dvadeset godina odlazio u hospicij Laguna u

Madridu. Tamo je bio veteran među volonterima. Njegov je posao bio biti uz umiruće bolesnike dok im se smrt približavala. Držao je za ruke preko tisuću ljudi dok su se približavali kraju svojih života.

Tako da ovo nije tužna oproštajna priča, već slavlje; priča koja donosi radost i mir. Tamo će ga uvijek pamtiti iako su ga brojni pacijenti ubrzo zaboravili: jer je Fermin uz umiruće pacijente bio i uz one koji imaju Alzheimerovu bolest.

Rođen je prije 82 godine u mjestu Jaen. Nedugo nakon njegova rođenja obitelj mu se usred Španjolskog građanskog rata preselila u Madrid. Imao je petero djece i 13 unučadi (još jedno samo što nije stiglo). Radio je kao računovođa. Prije dva mjeseca, zbog srčanog udara, umrla mu je i supruga Maria Isabel. Fermin je preminuo prošlog ponedjeljka nakon što se zarazio koronavirusom.

Njegova kćer Lourdes, medicinska sestra, kaže: „Gotovo je dva desetljeća radio kao volonter, iako je zadnje dvije godine prestao raditi u hospiciju jer nam se majka razboljela. Ali nakon njezine smrti u siječnju, vratio se volontiranju. Tome je posvetio svoj život: pomažući starijima u hospiciju.

Prije dva tjedna osjetila je da nešto nije u redu s njim pa ga je otišla posjetiti. Fermin, koji nikada nije imao mira, nije imao snage za pomaknuti se. Nije ličio na sebe.

„Bio je jako umoran, puno je kašljao, i imao je visoku temperaturu. Ostala sam s njim na večeri i tijekom te noći. Temperatura mu je i dalje rasla, a oko šest sati ujutro počeo je jako teško disati pa smo ga odvezli u bolnicu.“

„Cijelo je jutro bio na intenzivnoj njezi. Plakala sam jer sam vidjela da se neće izvući. Rekao mi je ‘Jako sam

uzbuđen.' Teško je disao, test mu se vratio pozitivan i rekli su da ima upalu pluća.“

U svojoj knjizi *The Things They Carried* (Stvari koje su nosili), Tim O'Brian pisao je o stvarima koje su američki vojnici u Vijetnamu nosili sa sobom. Stvari poput otvarača konzervi, džepnih nožića, šibica, guma za žvakanje ili cigareta.

Ovo su stvari koje mu je njegova najstarija kćer donijela te subote: 1. Punjač za mobitel; 2. Grickalice; 3. Jakna; 4. Naočale za čitanje; 5. I naravno, Biblija.

Ana Maria, volonterka u Laguni i Ferminova prijateljica, dolazila je svakoga dana u 14 sati: „Bio je tamo svakoga dana od osam ujutro do 14h, ponekad čak i dulje. Budući je on tamo bio najdulje, pomagao je naučiti druge volontere. Bio je jako prijateljski raspoložen; oči su mu izražavale veliku naklonost za ljude

o kojima se brinuo. Bio je jedan od prvih volontera u Laguni. Danas nas je više od 120.

Fermin i jedan njegov dobar prijatelj, također volonter, Angel Perez jednom su otišli posjetiti jednog bolesnika koji je bio slijep. Kada je Farmin na trenutak izašao iz sobe, slijepac je rekao Angelu: „Teško mi je izraziti koliko mi znači Farmin. Kada ode, brojim dane kada će se vratiti.“ Kada se Farmin vratio Angel ga je pitao zašto se slijepac toliko vezao za njega. Odgovorio je: „Ne radim ništa posebno. Vodim ga u šetnju, popijem s njim kavu. Vodim ga liječniku, u banku... Budući da mu djeca ne dolaze, ja se brinem za njega.“

Dva dana nakon što je Farmin stigao u bolnicu, liječnici su bili optimistični što se njegovih izgleda za ozdravljenje tiče. Njegova kćer kaže: „U utorak sam zvala i nije se javio. Teško mu je bilo koristiti mobitel.

Odlučili su da mu više neće davati kisik. Liječnik nam je rekao da mu se stanje pogoršalo i da ima nekoliko bilateralnih pneumonija. Pet je dana proveo u induciranoj komi.“

Obično se puno šalio. Ferminova se djeca sjećaju ljetnih odmora koje su provodili kampirajući na plaži. Putovanja automobilom bez klima uređaja kada im je problem bio stati u automobil jer im je obitelj bila velika. „Tada smo bili poput Španjolske,“ kažu. „Voljeli smo ići pecati; on se gotovo uvijek smiješio, čak i kada ništa ne bismo ulovili.“

„Kada je majka bila bolesna i dok je umirala, rekao nam je, ‘Samo molim Boga da se ne bunim.’ I nikada nije.“

Pokop je bio prošli utorak, na mjestu uz njegovu ženu. Sin Carlos živi u Briselu i nije mogao doći. Nije mogao doći ni sin Farmin koji živi u Valenciji. Kćer Paloma živi još i dalje, u Louisiani. Zbog ograničenja koja

nameće karantena samo su kćeri Lourdes i Isabel i njezin suprug Jose Alberto, bili na sprovodu, te Ricardo, jedan dobar prijatelj. Nije bilo grljenja.

Obitelj i prijatelji kažu nam da je bio mudar čovjek. Imao je mudrost koju je danas teško naći.

U svojem zadnjem razgovoru s ocem u bolnici kćer Lourdes mu je rekla:

„Jako te volim.“

Čovjek koji je više od tisuću bolesnika otpratio u smrt odgovorio joj je jednom riječju:

„Znam.“

Pedro Simón, El Mundo

dev.opusdei.org/hr-hr/article/bio-je-uz-preko-tisucu-ljudi-u-njihovim-zadnjim-trenucima/ (6.08.2025.)